

Jacke Sjödin



Jag kan höra vågskvalpet...

Slitet med hälsan går vidare. Ofta läser man numera skrämmande rapporter om ett av den lyckliga världens största problem: Vår övervikt! Bläddrar man några sidor i tidningarna hittar man reportage om andra delar av världen där vi finner det omvända problemet! En rimligare fördelning av gåsleverpastejn borde alltså egentligen kunna lösa alltihop.

Men som god medborgare i västvärlden lider även jag av ett antal kilos övervikt. Lönnfet, är en relativt adekvat beskrivning. Jag kommer exempelvis tydligt ihåg att jag förre tiden hade revben. Dessa är nu försvunna, men jag är på ständigt jakt efter vår återförening.

Ett steg mot min mer slimmade inriktning var att jag önskade mig en våg i födelsedagspresent. Och det värsta var att jag fick en! Och efter detta är mitt liv förändrat. Det är som före och efter Kristus, fast jag pratade före och efter vågen. För det här var ingen vanlig våg. Det är en modern sak som kallas fettmätningstvåg. Den mäter alltså inte bara hur TUNG jag är utan även hur FET jag är! Den berättar (trots att jag egentligen aldrig har efterfrågat det) hur många procent fett själva Sjödin består av. Och detta är förstas ohyggligt skrämmande! Sådant brukar ju stå på kasslerbitarna i charkdisken på Konsum, men inte på mig! Någon kunde lika gärna

tatuera in en styckningsschema över hela min trinda kropp!

Vågen funkar så att man står barfota på några plåtbitar på den, och så skickar den gynnaren tydligen en elektronisk signal genom min kropp - genom fett, blod, magsäck, tarmar (samt eventuella muskler som den kan tänkas hitta i rent misshugg) och därefter räknar den taskmörten ut hur många procent av min kropp som består av rent fett. Den siffran (den är i alla fall under hundra) blinkar sedan elakt lysande emot mig på displayen, och genom att sedan läsa i den lilla medföljande tabellen kan jag se var jag hamnar på skalan.

Och vet ni vad vågskrället hävdar att jag är? Jo, MODERAT!!!

Rent politiskt tar jag det som en ren skymf, men även fettmätningsskilt är det ju rätt förnedrande. Tabellen går från "mycket överviktig", "överviktig", "moderat", "normal", "underviktig" och "mycket underviktig", och jag tänkte förstas omedelbart hiva ut belätet genom fönstret, men det gjorde jag inte. Tvärtom tog det inte många dagar innan jag insåg att jag var beroende. Vågen stod där i hörnet i sovrummet och liksom hänflinade åt mig, och det visade sig fullständigt omöjligt att inte kliva upp på den varje morgon och kolla om man fått ned procenten någon halv procentenhet.

Så nu sitter jag fast i vågtrasket. Jag hatar den, men samtidigt är jag beroende av den. Den har liksom blivit ett levande väsen, som ett litet elakt husdjur som bosatt sig i ett hörn av sovrummet och dreglande bökar omkring bland diverse gamla tofflor och nedfallna morgonrockar. Och på nätterna kravlar den runt i sovrummet och hasar fram till min säng och står och flåsar som en överårig, rosslig tax. Och så väser den: "Hörrödu Fetto, åt du pizza igår? Du måste tänka på procenten, din mulliga moderat!"

Och så hasar den tillbaks igen och somnar bland lumpen och väntar på att det åter ska bli morgon och att mina bara fötter ska bestiga den igen så att den åter får leverera sina vidriga sanningar.

Jacke Sjödin